

[Elsa-Merete Ross.]

i ændrede relationer til DDR, eventuelt så de to lande kunne finde frem til en eller anden ordning, hvor de ikke betragtede hinanden som udland og fik deres indbyrdes forhold normaliseret på en eller anden måde. Man kunne tænke sig, at denne mulighed tidsmæssigt kunne indtræffe, før der var nogen realitet i at tale om genforening. Men denne mulighed er der ikke taget højde for i NATOs målsætning, som den nu er formuleret; man kan måske oven i købet sige, at den nuværende formulering er en hindring for, at noget sådant kan ske. En eventuel ændring af NATOs målsætning er et fælles NATO-anliggende. Her kan et enkelt land ikke tage et særstandpunkt, heller ikke forbundsrepublikken. En eventuel ændring af NATOs politiske målsætning vil kræve mange og lange forhandlinger. Når jeg spørger regeringen, om den kunne tænke sig at bringe spørgsmålet frem i et NATO-ministerrådsmøde, er det, fordi jeg kunne tænke mig, at det kunne indgå som led i de forberedelser til en konference om Europas sikkerhed, som regeringen jo går ind for engang skal afholdes, og forhåbentlig ikke i en for fjern fremtid. Skal en sådan konference have mulighed for at lykkes, er forudsætningen nok, at der må ske en optøning og delvis revision af standpunkterne på begge sider.

Angående de sidste afsnit af ministerens tale skal jeg blot sige, at mit parti med glæde konstaterer den udvidede samhandel med østlandene. Vi finder det forståeligt, at UNCTAD-konferencens udfald var en skuffelse for udviklingslandene, og at de er bitre over, at samarbejdet med og hjælpen fra den rige verden ikke er blevet mere i deres favør. Vi må håbe på, at nogle resultater nås i løbet af det kommende år.

Er det for tidligt at spørge regeringen, hvornår den kunne tænke sig at gå over til, at Danmarks bidrag blev 1 pct. af bruttonationalproduktet? Vi glædedes over hele den positive indstilling, ministeren viser

over for u-landsarbejdet, og villigheden til at gøre hele arbejdet så fleksibelt som muligt.

Da ministeren selv slutter med at sige, at udenrigspolitiske spørgsmål bør indgå i den offentlige debat, håber vi i det radikale venstre, at det må føre til, at vi også her i tinget vil få adskillige lejligheder til sådanne drøftelser.

Gert Petersen: Alt tyder på, at året 1968 vil gå ind i historien som et af de begivenhedsrige år i verdenspolitikken. Spændinger, som har arbejdet under overfladen, er dukket frem åbent både i vest og øst. De to store imperier, der satte deres præg på efterkrigstiden, det amerikanske og det sovjetiske, befinder sig i krisetilstande både indadtil og udadtil. Det, man med et fint ord kalder bipolariteten, altså forholdet, der baseres udelukkende på disse to supermagter, vakler, ikke fordi deres teknisk-militære overlegenhed kan drages i tvivl, men fordi et folkeligt-moralsk pres antager en enorm styrke både i De Forenede Stater og Sovjetunionen og i forholdet mellem disse to supermagter og en række andre stater og i disse stater enkeltvis, som vi har oplevet det i den seneste tid i Czekoslovakiet f.eks. Det hele er akkompagneret af internationale vanskeligheder på pengemarkedet, vanskeligheder, der har deres sammenhæng med den internationale udvikling på andre områder, bl. a. krigen i Vietnam, og vanskeligheder, som rummer farlige perspektiver fremover, selv om det i denne omgang er lykkedes at afdæmpe dem.

Ser vi på De Forenede Stater, ser vi på Sovjetunionen, ser vi på Europa og ser vi på u-landene, så står én ting lysende klart, og det er, at det, man kunne kalde efterkrigstiden, er forbi, at de rammer, som, tilsigtet eller ikke tilsigtet, blev afstukket under krigsårene og i de allerførste efterkrigsår, udsættes for et vældigt pres fra nye kræfter, der har udviklet sig, som er vokset frem, og som vil sprænge dem. Dette oprør mod det gamle har ganske